

Meditacions: Dijous de la primera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dijous de la primera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: pregar ens conforma amb el voler de Déu; Jesús ens impulsa a la pregària de petició; demanar amb el Parenostre.

«AJUDEU-ME, que estic sola. Poseu als meus llavis paraules adients» (*Est* 4, 17). Amb aquestes paraules, la reina Ester suplicava al Senyor que protegís el poble jueu de la destrucció. Havia llegit moltes

vegades allò que Déu havia fet en els temps antics amb els seus avantpassats, i estava convençuda que el poder del seu braç no s'havia fet més petit. Amb aquesta mateixa fe clama el salmista: «Enalteixo el vostre nom, perquè estimeu i sou fidel. Sempre que us invocava m'heu escoltat, heu enfortit la meva ànima» (Sl 137, 2). Generació rere generació, hem après que la pregària ho pot tot, perquè ens conforma interiorment al voler de Déu, i per a ell res no és impossible.

Sant Josepmaria va plantejar un dia, a algunes de les seves primeres filles a l'Opus Dei, un panorama apostòlic molt extens. «Davant d'això —els va dir— es poden tenir dues reaccions: una, la de pensar que és una cosa molt bonica, però quimèrica, irrealitzable; i una altra, de confiança en el Senyor que, si ens ha demanat tot això, ens ajudarà a tirar-ho endavant»^[1]. No és fàcil veure les

coses com les veu Déu. No obstant això, aquest és un dels principals fruits de l'Esperit Sant, el do de saviesa, que es cultiva especialment en la pregària: «Hem de despertar Crist en el nostre cor i només aleshores podrem contemplar les coses amb la seva mirada, perquè Ell veu més enllà de la tempesta. A través d'aquesta mirada serena, podem veure un panorama que, sols, ni tan sols és concebible d'entreveure»^[2]. La saviesa que ens dona la pregària ens ajuda a confiar en el Senyor. Fins i tot per pregar podem demanar ajuda, com la reina Ester, perquè Déu ens posi a la boca la paraula apropiada.

D'ON es poden treure les forces necessàries per dur a terme una missió que excedeix la nostra imaginació i les nostres capacitats?

L'impuls només el podem trobar a la pregària. A una filla seva que se n'anava a Irlanda per desenvolupar-hi la tasca apostòlica de l'Opus Dei, sant Josepmaria li deia: «Quan et demano una cosa, filla meva, no em diguis que és impossible, perquè ja ho sé. Però, des que vaig començar l'Obra, el Senyor m'ha demanat molts impossibles... i han anat sortint!»^[3].

Davant l'envergadura del que Déu demana, hom pot desanimar-se i no fer-ho, o, al contrari, respondre amb una petició encara més audaç: «Què demana un nen al seu pare? Pare..., la lluna!: coses absurdes. Demaneu, i Déu us donarà; truqueu, i Déu us obrirà (Mt 7, 7). Què no podem demanar a Déu? Als nostres pares els hi hem demanat tot. Demaneu la lluna i us la donarà; demaneu-li sense por tot el que vulgueu. Ell sempre us ho donarà, d'una manera o d'una altra. Demaneu amb confiança»^[4]. L'única exigència

divina, tal com ens ho mostra l'Evangelí, és que demanem: «Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà» (*Mt 7, 7*). I, per si passessin desapercebudes les intencions que Déu té de concedir-nos tants dons, Jesús posa dos exemples propers: «Si a algun de vosaltres, el fill li demana pa, ¿qui hi haurà que li doni una pedra? O bé, si li demana peix, ¿qui hi haurà que li doni una serp?» (*Mt 7, 9-10*).

Una de les pràctiques que l'Església recomana a la Quaresma és, precisament, la pregària. Podem preguntar-nos si la nostra pregària és plena de tanta confiança, que fins i tot demanem coses que semblen impossibles. Tanmateix, tractarem que la nostra pregària sempre inclogui l'acceptació de la voluntat divina, perquè ningú com Déu sap el que ens convé.

«NECESSITEM —tots!— resar, complir pietosament les normes del nostre pla de vida, perquè hi hagi una contínua pregària, un conjunt de cors que s'elevin al Cel, oferint també les nostres misèries personals, i deixant el Senyor que actuï sense que s'interposin com a obstacles aquestes misèries»^[5]. Jesús, a l'Evangeli, no deixa d'insistir que confiem en la seva generositat, com qui sent que demanem poc: «Penseu, doncs, que si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen» (*Mt 7, 11*).

«La nostra pregària sovint és petició d'ajuda en les necessitats. I fins i tot és normal per a l'home, perquè necessitem ajuda, tenim necessitat dels altres, tenim necessitat de Déu. D'aquesta manera, és normal per a

nosaltres demanar alguna cosa a Déu, buscar la seva ajuda. Hem de tenir present que l'oració que el Senyor ens va ensenyar, el “Parenostre”, és una oració de petició, i amb aquesta oració el Senyor ens ensenya les prioritats de la nostra pregària, neteja i purifica els nostres desitjos, i així neteja i purifica el nostre cor»^[6].

La Mare de Déu és l'omnipotència suplicant. A Canà, com en moltes altres ocasions, Maria va aconseguir del seu Fill el que considerava que era bo per als seus deixebles. Tenim una mare que demanarà el millor per a nosaltres i, si li deixem, aconseguirà del seu fill les gràcies que necessitem per omplir el món de la seva alegria.

[1] Sant Josepmaria, citat a Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, volum II, p. 561-562.

[2] Francesc, Audiència, 10-XI-2021.

[3] Sant Josepmaria, citat a Ana Sastre, *Tiempo de Caminar*, citació 51, p. 385.

[4] Sant Josepmaria, Apunts d'una meditació, 24-XII-1967.

[5] Sant Josepmaria, Xerrada amb directors de l'Opus Dei, el 1962.

[6] Benet XVI, Audiència, 20-VI-2012.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dijous-de-la-primera-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dijous-de-la-primera-setmana-de-quaresma/) (23/03/2026)